

ἀπόσπασμά ἐστιν, ὡς λέγεται, τὸ νῦν ὡς δημοτικὸν ἄσμα φερόμενον περὶ τοῦ αἰμκτηροῦ ἐκείνου ἐπισοδίου τῶν Ἀλληπασικῶν χρόνων.

—Εὐγενίου Βουλγάρεως ἐγκώμιον, εἰς ἀνθηρὰν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν, δημοσιευθὲν ἐν Ἐραριστῇ (σελ. 390—403).

—Ἐπιστολὴν τῷ προέδρῳ τῆς ἐν Ζακύνθῳ Ἀκαδημίας περὶ τοῦ ἐν 1843 ὑπὸ Ἄγγλων συλληφέντος προέδρου τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἴονικῆς Ἀκαδημίας Γάλλου συνταγματάρχου Βωδράνδου, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ σελ. 487—8.

—Λόγον πρὸς τοὺς νέους τοῦ Ἰονίου περὶ ἀνάγκης τῆς σπουδῆς τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀναγνωσθέντα ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ.

—Ὡδὴν ἐτέραν εἰς τὸν Ναπολέοντα, ἀναγνωσθεῖσαν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀκαδημίᾳ. Μετέφρασεν εἰς γλαφυρὸν νεοελληνικὸν ὕφος τὸ περὶ πολιτισμοῦ τῶν Φαιάκων ἰταλιστὴ συνταχθὲν δοκίμιον ὑπὸ Μελίκη. Ἡ μετάφρασις ἐτυπώθη τῷ 1849 ἐν Κερκύρᾳ, καὶ ἐν τῷ Ἐραριστῇ, κατὰ λάθος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μελίκη.

Τὴν στέρησιν τοῦ Μαυρομμάτου περιπαθῶς διὰ πονήματος ἐθρήνησεν ὁ Δελτινιώτης. Ἡ δὲ πρὸς τὸν Μαυρομμάτην ἰταλικὴ αὐτῆ ἐλεγεία ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Μουστοξείδου, ἐν προομιῳ καταλλήλως ἐγκωμιάσαντος τὸν ὑμνούμενον. Καὶ ὁ σοφὸς δὲ τῶν Σουτσειῶν συγγραφεὺς μετ' ἐγκωμίων ἐμνημόνευσε τοῦ Ἀκαρνᾶνος λογίου.

Ἰωάννης Βιλαράς.

Ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις τῷ 1771 παρὰ Στεφάνου ἱατροῦ Βιλαρά καὶ Τάρσας Πελοποννησίας, καὶ ἐπαιδεύθη τὰ ἐγκύκλια εἰς τὰ σχολεῖα τῆς πατρίδος του, διδασχθεὶς καὶ παρὰ τοῦ πεπαιδευμένου πατρὸς του τὴν λατινικὴν, ἰταλικὴν, καὶ γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ τὰ στοιχειώδη μαθήματα.

Δεκαοκταέτης (1789) ἐστάλη εἰς Πατάβιον, καὶ ἐν τῇ περικλειῇ τῆς πόλεως ταύτης Ἀκαδημία ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν διδάκτωρ δὲ ἀναγορευθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του, προσελήφθη ὡς ἱατρός τοῦ Βελήπασᾶ, υἱοῦ τοῦ Ἀλῆ Τεπελενλῆ. Τὸν Βελὴν ἠκολούθησεν ὁ Βιλαράς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Βερατιῶ πόνεμον, εἰς τὴν ἡγεμονείαν τοῦ Μορέα, εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ῥουτσουκίου, καὶ ἐπὶ τέλους εἰς Λάρισσαν, ὅταν οὗτος διωρίσθη σατράπης τῶν Τρικκάλων. Ἐπὶ τέλους προτιμῶν τὸν ἥρεμον βίον ἤλθε καὶ ἀποκατεστάθη εἰς Ἰωάννινα, ἐπαγγελομένος τὸν ἱατρὸν τῆς πόλεως καὶ τοῦ γυναικωνίτου τοῦ Βελῆ, ἀπολαμβάνων ὅσην ἰκανὴν εὐδαιμονίαν, καὶ ὅσην ἀφιέρωσιν εἰς τὴν σπουδὴν ἠδύνατο τότε νὰ συγχωρήσῃ ἢ σιδηρᾶ τοῦ τυραννοῦντος Ἀλῆ χεῖρ.

Πολιορκουμένου τοῦ Ἀλῆ ὑπὸ τῶν Σουλτανικῶν στρατευμάτων, ὁ Βιλαράς τοῦ ὁποίου ἡ οἰκία καὶ ἡ λοιπὴ περιουσία κατεκλή καὶ κατεστράφη, ἀπῆλθεν ἐξ Ἰωαννίνων κατ' Αὐγούστον τοῦ 1820, καὶ ἐσώθη